SJORS van de Rebellenclub

Nr. 25
20 JUNI 1964
VERSCHIJNT WEKELIJKS

ZO LEVEN DE DOGOON

Water halen is vrouwenwerk. De perioden, waarin water beschikbaar is, zijn schaars en bovendien worden de bronnen, die soms tot vijftien meter diep zijn, voortdurend bedreigd door het zand.

In de Afrikaanse republiek Mali, in een bocht van de Nigerrivier, aan de voet van het Sanghaklif, een rotswand, waarin zich ontelbare grotten en holen bevinden, woont het volk van de Dogoon. Het zijn negers, die praktisch nog op dezelfde manier leven als hun voorouders in de twaalfde eeuw. De huizen, waarin zij wonen, hun kleding en hun hele manier van leven zijn nog uiterst primitief. Onlangs is een Nederlands-Franse expeditie naar dit volk getrokken en heeft daar gedurende lange tijd onderzoekingen verricht.

De Dogoon leven in een heidense wereld, die beheerst wordt door geesten en bijgeloof. Hun smeden zijn tegelijkertijd hun priesters; door hun gehamer roepen zij de wezens op, die de geestenwereld bewonen, en zij zijn daardoor de verbindingsmannen tussen de wereld van de doden en die van de levenden. Zij genieten vele voorrechten en worden door de hele stam met grote eerbied — die grenst aan angst — behandeld.

De Dogoon zijn meesters in het vervaardigen van houtsnijwerk. Ze maken prachtige beelden, die meestal een voorstelling zijn van hun god Amma. Ook maken ze maskers; vele van deze maskers hebben een magische kracht en daarom mogen die alleen gezien of gedragen worden door ingewijden.

Zo wonen de Dogoon aan de voet van het Sanghaklif. In de rotswand boven het dorp bevinden zich ontelbare grotten, tellems genaamd, waarin het volk zich vroeger bij gevaar terugtrok.

Amma is hun godheid. Regelmatig worden er offers aan hem gebracht, die meestal bestaan uit geslachte dieren.

Bij de Dogoon zijn de dorpsoudsten de machtigste mannen. Zij beslissen in alle voorkomende zaken en hebben in alles het laatste woord. Ook de rechtspraak is in hun handen.

Langzamerhand komen ook de Dogoon in aanraking met de moderne tijd en het zal wel niet lang meer duren eer zij worden opgenomen in de islamitische wereld om hen heen. Het gevolg daarvan zal zeker zijn, dat zij veel van hun eeuwenoude zeden en gewoonten zullen verliezen.

Fred Vijver

De huizen zijn opgetrokken uit aarde en dienen zowel aan de mensen als aan de dieren tot onderdak.

DINKIE
DOOR
CAROL VOGES

DE VOLGENDE MORGEN...

HET IS NOG WEL WAT VROEG, MAAR EEN LANGSLAPER IS OMAR-BEN-HASSAN NOOIT GEWEEST. IK BEN ALTIJD VROEG UIT DE VEREN!

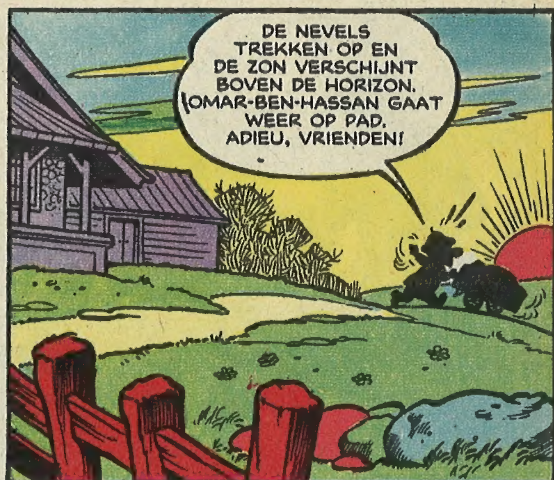

IN DE PRILLE OCHTENDSTOND WIL IK DE GASTVRIJE HEER OPA EN DINKIE NIET STOREN IN HUN SLAAP. MAAR OMAR HEEFT EEN HEEL MOOIE VERRASSING VOOR HEN IN ZIJN HOOFD!

GELUKKIG, DE SCHUURDEUR PIEPTE NIET! EN KIJK, DAAR STAAT MIJN WAGENTJE MET DE TAPIJTJES EN KLEEDJES!

DIT TAPIJT ZAL IK DE BEWONERS VAN DIT HUIS TEN GESCHENKE GEVEN UIT DANK VOOR HET VRIENDELIJKE ONTHAAL DAT ZIJ MIJ BEREID HEBBEN!

DIT IS EEN GOED PLAATSJE VOOR DIT MOOIE TAPIJT. HET STAAT HIER KEURIG!

EN DIT BRIEFJE ZAL MIJN OVERHAASTE VERTREK ZEKER GOEDMAKEN!
DUIZEND MAAL DANK!

DE NEVELS TREKKEN OP EN DE ZON VERSCHIJNT BOVEN DE HORIZON. OMAR-BEN-HASSAN GAAT WEER OP PAD. ADIEU, VRIENDEN!

EEN UURTJE LATER...
OPA, OPA, WORD WAKKER! MENEER HASSAN IS AL VERTROKKEN! HIJ HEEFT ALS DANK EEN TAPIJT VOOR ONS ACHTERGELATEN!
?

DUIZEND MAAL DANK STAAT ER! NOU, NOU, EN DAN NOG EEN FRAAI TAPIJT OP DE KOOP TOE! HET IS ECHT TE VEEL!
LATEN WE HET TAPIJT EENS UITROLLEN, OPA!

KIJK DAAR EENS! EEN BRIEFJE!

WINNETOU
DE MAN VAN DE PRAIRIE
DOOR DR. KARL MAY

VELE UREN AAN ÉÉN STUK RIJDEN ZIJ DOOR IN VLIEGENDE VAART. TEGEN HET MIDDAGUUR...
HALT!

DIT ZIJN VERSE SPOREN!
SPOREN VAN INDIANEN!
STIL! LUISTER!

HELP! HELP!

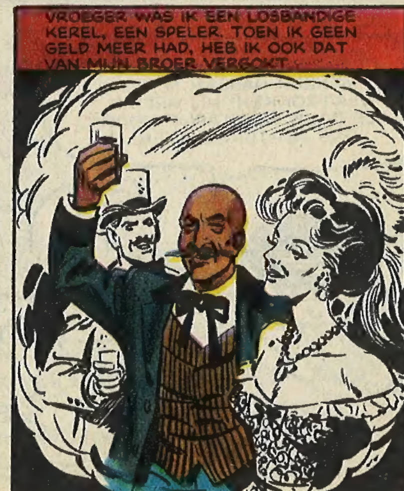

EEN MAN, DIE LEVEND BEGRAVEN IS!
IK KAN NIET MEER...

DE MAN WORDT UITGEGRAVEN EN DOET ZIJN VERHAAL.
IK HEET TADEO SANDIA EN BEN GOUDZOEKER. SAMEN MET EEN VRIEND BEN IK DEZE STREEK GAAN VERKENNEN. PLOTSELING WERDEN WIJ DOOR EEN TROEP INDIANEN EN BLANKEN OVERVALLEN...

ZE HEBBEN MIJ HIER INGEGRAVEN EN MIJN VRIEND GEDWONGEN HEN NAAR DE VERBLIJFPLAATS VAN UHLMAN EN ZIJN GEZIN EN HARTON TE BRENGEN.

HARTON???
UHLMANN??? DAT IS MIJN SCHOONZOON!

DE TOCHT WORDT SNEL VOORTGEZET.
WAT KIJK JE TREURIG?
JA, JIJ KENT MIJN VERLEDEN NIET. WEET JE... DIE HARTON IS EEN BROER VAN MIJ.

VROEGER WAS IK EEN LOSBANDIGE KEREL, EEN SPELER. TOEN IK GEEN GELD MEER HAD, HEB IK OOK DAT VAN MIJN BROER VERGOKT...

IK WAS VERSLAAFD AAN OPIUM. OM MIJN SCHULDEN TE KUNNEN BETALEN HEEFT MIJN BROER ZICH GERUÏNEERD.

IK WAS TOEN NIET MEER DAN EEN GERAAMTE. DAT BEN IK TROUWENS NOG. TOCH BESLOOT IK MIJN LEVEN TE BETEREN EN VOORTAAN HET KWAAD TE BESTRIJDEN.

VIND JE MIJ GEEN AFSCHUWELIJKE KEREL?
NEE. JIJ HEBT VEEL VERKEERD GEDAAN, MAAR OOK VEEL GELEDEN. LATEN WIJ JE BROER ZO VLUG MOGELIJK GAAN HELPEN.

DEZELFDE AVOND BEREIKEN ZIJ HET DOEL.

DAAR ZIJN INDIANEN!!!
LAAT ZE NIET DICHTERBIJ KOMEN!
PANG

AU...

NIET SCHIETEN! WIJ ZIJN VRIENDEN! JE VADER EN JE BROER ZIJN BIJ ONS.
GROTE GOEDHEID!

MIJN DOCHTER... WAT BEN IK BLIJ!
WAT EEN GELUK, DAT WIJ ELKAAR WEERZIEN.

DAAR... IN MIJN ZADELTAS... VOOR JOU... AU... AU...
MIJN BROER... IS... DOOD...

OP HETZELFDE OGENBLIK.
GIBSON!!!

Sheila Keeler was met Storm, Hunter en Papoulos het oerwoud ingetrokken. Tiger Joe, die haar het plan uit het hoofd wilde praten, kwam juist te laat.

TIGER-JOE

redder in de nood

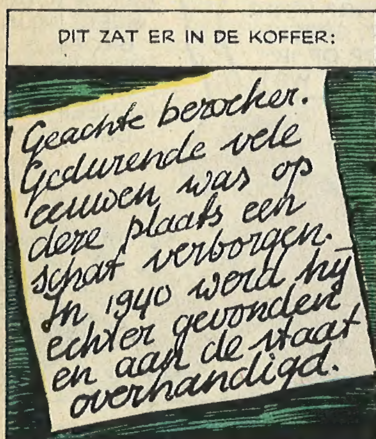
De vrolijke vijf

De meisjes, die eindelijk tot meneer Williams hadden weten door te dringen, werden door de directrice teruggeroepen. Intussen hadden Tony en Philip iets ontdekt. . .

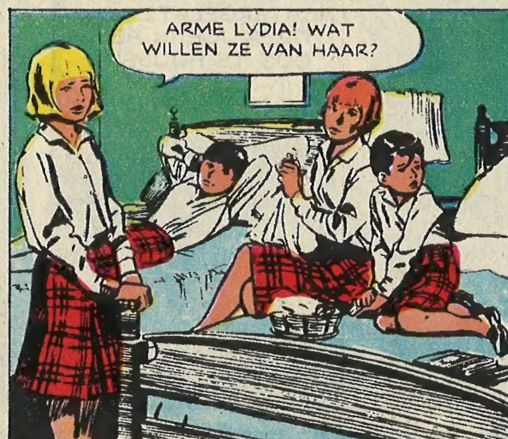

van de Edelweiss-school

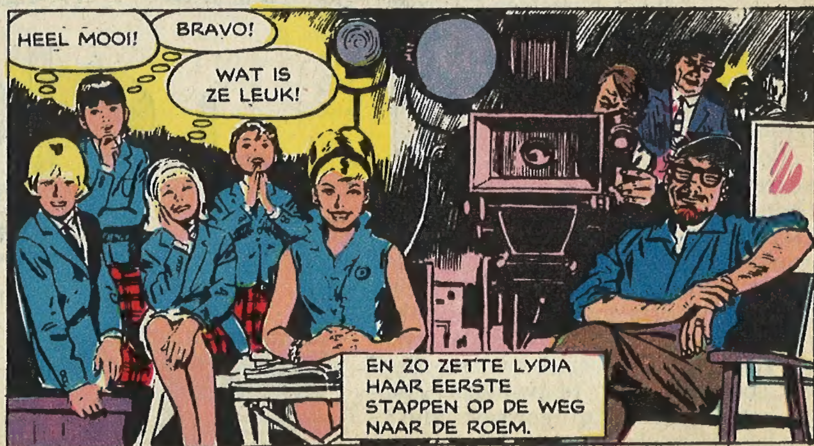

VOLGENDE WEEK: EEN SPOOK OP SCHOOL!

Een toevallige samenloop

Mijn naam is Jos van der Geer en ik ben zestien jaar oud.

Ik woon „ergens" in het zuiden van het land waar mijn vader werkt bij een grote machinefabriek. Wat hij precies uitvoert weet ik niet, omdat hij daar altijd bijzonder geheimzinnig over doet.

Nu ongeveer een maand of drie geleden kregen we bezoek. . .

Het was tamelijk laat in de avond toen we opgeschrikt werden door het gerinkel van de telefoon. Nu is dat iets — laat in de avond te worden opgebeld — waar vader een gruwelijke hekel aan heeft. Meestal betekent het dat hij zo snel mogelijk op kantoor moet zijn voor een heel belangrijke en onverwachte bespreking.

Toen hij de hoorn opnam stond zijn gezicht op zeven dagen (zeg maar zeven jaar) slecht weer. „Van der Geer," bromde hij tegen de microfoon.

Ik hoorde een onverstaanbaar gemurmel aan de andere kant van de lijn. Wie het was kon ik met geen mogelijkheid onderscheiden.

Tijdens het gemurmel klaarde vaders gezicht wonderlijk genoeg op en kreeg het een ongelovige uitdrukking. „Maar, maar dat is niet. . . Nou ja, dat is wel het laatste dat we hadden verwacht! Hoe bestaat het, zeg? Hè?"

„Goed, goed. Ik zal het doorgeven. Tot straks dan. Dag."

Moeder en ik hadden elkaar tijdens het gesprek met vragende ogen aan zitten staren.

„Wie was dat?" vroeg moeder die haar vrouwelijke nieuwsgierigheid niet meer de baas kon blijven.

„Dát mogen jullie raden."

Moeder zei: „Hè, wat flauw. Nou goed. Het was iemand van de K.N.V.B. die je kwam mededelen dat de heer van der Geer de eerste prijs in de voetbalpool heeft gewonnen."

„Nee, helemaal mis. Jouw beurt, Jos."

Ik haalde mijn schouders op. „De sjeik van Tjotpoer misschien?" vroeg ik.

Vader staarde me vreemd aan. „De sjeik van wat???"

„Ach, laat maar. Het was een grapje."

„Ik werd opgebeld door" — hij pauzeerde even om de spanning erin te houden — „door oom Arnold!"

Dat was een flauwe grap. Oom Arnold was een volslagen onbekende voor mij. Nooit van gehoord. De sjeik van Tjotpoer was nog niet eens zo gek; in ieder geval heel wat beter dan ene oom Arnold. Maar toen ik naar moeder keek, begon ik toch te twijfelen. Zou het soms géén grap geweest zijn? Moeder kreeg het tenminste zo op haar zenuwen. „Is het echt waar?" vroeg ze wel een keer of tien opgewonden.

En evenzovele malen antwoordde vader: „Ja heus, geloof me toch."

„Maar dan moet ik nog. . ." Daarop volgde een enorme lijst van huishoudelijke bezigheden waarvan een huishoudschooldirectrice beslist zou zijn geschrokken.

Terwijl ze aan het werk was, heeft vader iets verteld over die geheimzinnige oom Arnold.

Hij is een broer van moeder die nu een jaar of vijfentwintig geleden het rustige Hollandse leven vaarwel zei en naar Rhodesia emigreerde. Daar wilde hij avonturen beleven. Gevaarlijke jachten, gevechten met wilde inboorlingen, uitputtende tochten door het angstaanjagende oerwoud en weet-ik-al-wat-meer. Het enige opwindende dat hij meemaakte, was een aanval van een leeuw. In zijn laatste brief (een van de vier die hij in totaal heeft geschreven) vertelde hij daar het volgende over:

> „We went to de plek. But we zag de lion not. Plotseling I saw him before me. I sluip naar him end I struiklede. Well the lion kwam up me. It was good dat mij vriend shoot anders. . .
>
> Ik heb only een liteken op mij rug gekregen."

Tegenwoordig zit hij in de directie van een of andere mijn.

Hij zou vanavond — of beter gezegd morgenochtend héél vroeg — bij ons komen om een paar dagen te blijven logeren. Samen met een vriend.

Ik werd wakker van een auto die luid claxonnerend voor onze deur halt hield. Het was half vier op mijn horloge. Eerst langzaam drong het tot me door wat er precies gaande was.

Een zekere oom Arnold en zijn vriend zouden een paar dagen blijven logeren. Uiterst moeizaam verliet ik het warme bed, schoot in een paar pantoffels en daalde de trap af naar de voordeur, waar op dat moment juist een roerend weerzien plaatsvond. Het had eerder iets weg van het in voetballen zo bekende mangelen.

Moeder hing aan de hals van een klein dik kereltje dat ik waarschijnlijk oom Arnold zou moeten noemen. Een tweede man, van ongeveer hetzelfde formaat, bekeek het toneeltje wat onwennig. Net alsof hij zich met zijn figuur niet goed raad wist.

Een paar minuten later — ik was ondertussen voorgesteld aan de vriend die naar de naam Cooper luisterde — zaten we allemaal achter een kop koffie. Oom Arnold slurpte het donkere vocht met hoorbaar welbehagen op. „Hè, hè," zuchtte hij vergenoegd, „na vijfentwintig jaar smaakt zo'n echt Hollands bakkie troost uitstekend, mag ik wel zeggen."

Nu hij onder de grote schemerlamp zat, kon ik hem wat nauwkeuriger opnemen. Hij was teleurstellend. Hij leek in het geheel niet op iemand die jaren in de tropen heeft doorgebracht. Een vergelijking met een bromtol zou hij glansrijk hebben doorstaan: rond, met korte beentjes en een dikke buik. Zijn ogen waren bleek en grijs en hij sprak met een krakende stem. Alleen de gebruinde

„Verhip," sprak hij, „wist je dat er hier nog een deur is?"

van omstandigheden

gelaatskleur had iets tropenachtigs. Op de een of andere manier was hij mij niet erg sympathiek.

„Je bent veranderd," merkte vader weinig origineel op.

„Wat dacht jij dan? Vijfentwintig jaar tropen gaat je ook niet in de kouwe kleren zitten."

Het gesprek wilde daarna niet erg meer vlotten. Pas toen vader over de mijn begon kwam oom — en in mindere mate ook zijn vriend — los.

Blijkbaar had vader een enorm vertrouwen in hen, want hij vertelde dat ze op de fabriek bezig waren met de ontwikkeling van een machine die een revolutie zou betekenen in de mijnindustrie. Iets dat hij voor ons steeds verborgen had gehouden. Oom Arnold poogde nog wat meer gegevens los te peuteren. Hij slaagde daar echter niet in; vader was op zijn hoede. „Een jaartje geduld," glimlachte hij, „dan maken we het een en ander bekend."

Tegen een uur of zes ging iedereen naar bed. Ik ging terug naar mijn kamer. Van slapen kwam alleen niet veel. Mijn gedachten waren bij oom. Er was iets aan hem. Iets vreemds; iets onverklaarbaars. Een uur bleef ik in gepeins verzonken liggen. Toen stond ik voor de tweede keer die morgen op.

Voor het eerst sinds weken was het prachtig zomerweer. Ik voelde me nu pas echt in vakantiestemming. Doelloos slenterde ik door de tuin en probeerde oom Arnold tevergeefs uit mijn gedachten te bannen.

En toen opeens had ik het. Hoe ik erop kwam weet ik tot op de dag van vandaag nog niet.

Ik stond stil en dacht er dieper over na. Maar hoe ik de zaak ook keerde of wendde: het klopte niet. Het was op zijn zachtst gezegd hoogst merkwaardig dat oom Arnold zijn Nederlands zo perfect sprak. Terwijl hij zijn brieven in een mengelmoes van Engels en Nederlands schreef. Ja, zo af en toe gooide hij er zelfs uitdrukkingen tussendoor die typisch Nederlands zijn te noemen.

Waarom deed hij dat? En wat beoogde hij ermee?

Veel tijd om nu over deze vraag na te denken kreeg ik niet, want moeder riep me voor het ontbijt.

„Je krijgt de bodem er tóch niet uit," hoorde ik vader opeens van heel uit de verte zeggen.

Ik keek verschrikt op en merkte dat ik aan één stuk door in de thee had zitten te roeren. „Ik geloof dat ik ergens anders was met mijn gedachten," verontschuldigde ik me.

Na het ontbijt liep ik net zo lang door het huis te kuieren totdat ik oom Arnold de badkamer hoorde binnengaan.

Quasi per ongeluk opende ik de deur. Oom Arnold stond gebogen over de wasbak en was bezig zich te wassen.

„Oh, sorry," verontschuldigde ik mij, „ik wist niet dat u hier was."

Die korte tijdsspanne was genoeg om mijn theorie te bewijzen. Ik was nu voor tachtig procent zeker van mijn zaak. Ze voerden iets in hun schild, dat was zo zeker als tweemaal twee vier is. Maar wat?

De middag na de ontdekking zou ik kennismaken met de plannen van oom en diens vriend. Moeder was boodschappen doen; de gasten waren op hun kamer en ik in het rommelhok, wachtende op iets onbekends.

Na geruime tijd hoorde ik voetstappen op de overloop. Het waren voetstappen van twee personen. Dat hoorde ik duidelijk. Ik deed de deur op een kier en gluurde om het hoekje. Ik zag dat oom aan het slot van vaders werkkamer stond te morrelen. Hij mopperde zachtjes omdat het niet naar zijn zin ging.

Mr. Cooper boog zich behulpzaam over het slot en zie, na enige ogenblikken kon de deur geopend worden. Oom Arnold knipoogde. Daarop liepen ze naar binnen en sloten de deur zorgvuldig achter zich.

Nu stond de werkkamer van vader in verbinding met zijn slaapkamer. Wanneer ik die zou kunnen bereiken moest het mogelijk zijn de heren tijdens hun werkzaamheden te bespieden.

De overloop oversteken was niet eens zo'n prettig werkje. Er was namelijk een houten vloer die de eigenaardige gewoonte had om te gaan piepen als er iemand over liep. Met ingehouden adem en op sokken sloop ik naar de slaapkamer. Ik slaagde er wonderwel in om de finish heelhuids te bereiken. En onopgemerkt!

Wie had gedacht dat het gevaar nu geweken was, komt bedrogen uit. Juist op het moment dat ik de deur langzaam achter me dichtdeed, werd de tussendeur geopend en stak oom Arnold zijn snuit om de hoek.

„Verhip," sprak hij, „wist je dat er hier nog een deur is? Stom dat we daar niet op gelet hebben."

„Kom me liever helpen," bromde iemand van uit de kamer, „en maak me niet zo doodzenuwachtig."

Over twee dingen verbaasde ik me: dat het hoofd mij niet had opgemerkt en dat de man in de kamer — onzichtbaar voor mijn oog — mijn moedertaal zo vloeiend sprak.

De anders zo zwijgzame mr. Cooper was helemaal géén Engelsman.

Ik hoorde dat mijnheer Cooper bezig was met het openbreken van de kleine safe. Iets dat hij bijzonder handig deed.

Een korte tijd was niets anders te horen dan het gezucht van de twee mannen. Toen het deurtje open was, begon oom Arnold in de enveloppes te graaien die daar lagen. Vader bewaarde zijn tekeningen namelijk in grote bruine enveloppen.

„Dit zal het zijn," hoorde ik oom Arnold zeggen, „het staat er tenminste op."

„Maak eens open."

„Dat kunnen we beter niet doen. Wie weet wat ze dan denken."

„Als je dat nodig vindt. Mij goed."

Het deurtje werd weer gesloten en de gasten verwijderden zich uit de werkkamer.

Een tijdlang bleef ik in de slaapkamer. Ik wist niet goed wat ik moest ondernemen. Aan de ene kant wilde ik tot elke prijs voorkomen dat de tekeningen zouden verdwijnen, en aan de andere kant wilde ik op dit kritieke moment mijn werk niet door anderen laten afmaken om later uit de kranten te vernemen wat er precies aan de hand was geweest en hoe de politie erin was geslaagd de boeven te ontmaskeren. Mijn uiteindelijke besluit: rustig de dingen afwachten die zouden komen én het tweetal goed in de gaten houden.

Voordat moeder thuiskwam had ik al een plannetje bedacht om het duo een loer te draaien.

Na het eten bleven vader, oom Arnold en mr. Cooper altijd een halfuurtje bij elkaar zitten om een pijpje te roken. Van dat half uur moest ik gebruik maken.

„Ik ga nog even naar m'n kamer," probeerde ik zo gewoon mogelijk te zeggen.

In werkelijkheid liep ik naar vaders werkkamer en zocht een bruine enveloppe uit. Uit zijn schrijfblok leende ik een paar vellen papier waarmee ik de enveloppe opvulde. Hiermee gewapend begaf ik mij naar de logeerkamer. Haastig doorzocht ik de spullen. Nergens was echter een spoor te bekennen van de tekeningen; niet in de koffer, niet in de kast, niet onder het bed, niet in hun kleren. Om er wanhopig van te worden. Tenslotte vond ik de enveloppe toch. In het kussensloop van oom Arnold. Haastig verwisselde ik de echte met de valse en verliet zo snel mogelijk de kamer.

Op de overloop liep ik de beide booswichten tegen het weldoorvoede lijf. Ik groette vriendelijk en zij groetten vriendelijk terug. Inwendig stond ik doodsangsten uit, want in mijn rechterhand hield ik de enveloppe met de tekeningen. Ze hadden gelukkig te veel haast om nauwkeurig op mij te letten.

Maar waar moest ik met de tekeningen naar toe? Hier in huis waren ze niet veilig. Ik moest ze dus ergens anders naar toe zien te smokkelen. Na veel dingen te hebben overwogen en verworpen liet ik mijn keus vallen op de directeur van de machinefabriek. Ik zou de tekeningen op de post doen en ze adresseren aan de directeur. Het was nu vrijdagavond, zeven uur. Zaterdag en zondag werd er niet gewerkt en dus zouden ze veilig zijn tot maandagmorgen!

Om een uur of tien werd er gebeld.

Ik stond op om de deur te openen. Bij het zien van een postbode sloeg de schrik mij om het hart.

„Voor mij hoef je niet bang te zijn," lachte hij, „ik zal je heus niet opeten."

Terwijl hij dit zei overhandigde hij een telegram dat bestemd was voor oom Arnold.

Tijdens het lezen ervan kreeg zijn gezicht een verstoorde uitdrukking. Hij gaf het telegram opgevouwen aan mr. Cooper.

„Het spijt me," zei oom Arnold, terwijl hij van zijn stoel opstond, „we moeten zo snel mogelijk vertrekken. Er wacht een enorm belangrijke relatie op ons in Londen."

Eerst geloofde ik het verhaal. Maar even later kwam het me erg onwaarschijnlijk voor. Oom had namelijk verteld dat hij zijn directie moest vertegenwoordigen op een conferentie in Londen. Omdat hij daarmee eerder klaar was dan verwacht, besloot hij een frisse neus te gaan halen in Holland. Waar hij nu ongeveer anderhalve dag was.

Ik vermoedde dat de heren hier zo snel mogelijk vandaan wilden om zich met de tekeningen in veiligheid te stellen.

Als ik verstandig was geweest zou ik op dit ogenblik de hulp van de politie hebben ingeroepen. Maar dat was ik niet. Alles was tot nog toe goed gegaan. En waarom zou de laatste fase dan moeten mislukken? Een tamelijk eigenwijze redenatie, achteraf bezien.

Heel behulpzaam bood ik oom aan om de koffers naar de auto te brengen.

„Leg ze maar niet in de bagageruimte," riep hij me na. „Doe ze maar achterin. Dan hebben we ze tenminste steeds bij de hand."

Dat was bijzonder gunstig. Nu kon ik de plaats van de koffers innemen.

Ik zou iedereen willen afraden om op reis te gaan in een bagageruimte. Niet alleen dat het bijzonder ongerieflijk ligt, het is er ook donker, klein en benauwd. Elke hobbel en ieder kuiltje betekent een nieuwe blauwe plek.

Van één ding was ik al heel gauw zeker: we gingen niet naar Engeland. We reden namelijk in zuidelijke richting. Naar België hoogstwaarschijnlijk.

Bij de grens stond ik doodsangsten uit: stel je voor dat de douanebeambten een vlotte bui hadden en alles zouden gaan onderzoeken. Dat betekende dan beslist het einde van dit avontuur. Gelukkig ging het allemaal heel anders. We konden rustig onze reis vervolgen.

We reden door België. De wegen werden slechter en langzamerhand steiler. Wat mijn tocht niet bepaald aangenamer maakte.

Ik was dan ook ontzettend blij toen de auto eindelijk stopte. Volgens de wijzers van mijn horloge was het half tien. En mijn maag kondigde ongeveer een zelfde tijdstip aan. Ik voelde duidelijk dat ik twaalf uur aan één stuk door had gereden zonder iets eetbaars te hebben geproefd.

De twee mannen hadden de auto verlaten en ik durfde de klep een stukje op te lichten. Om me te voorzien van de nodige zuurstof had ik een blokje hout tussen de klep gedaan. De auto bevond zich op een smal pad. Aan de ene zijde een peilloze diepte; aan de andere kant rees een bijna loodrechte rotswand op.

Omdat niemand te zien was, verliet ik zachtjes mijn schuilplaats en installeerde me achter enkele hoge struiken.

Dat verstoppen was geen overbodige luxe. Het komplot had zich ondertussen namelijk uitgebreid tot vier personen. De twee nieuwelingen zagen er helemaal niet uit als boeven. Het waren keurige heren.

Even later hoorde ik dat het Engelsen waren.

„Hebben jullie geld bij je?" vroeg oom en ik vernam een lichte trilling in zijn stem.

Een van de heren haalde een grauw pakketje uit zijn aktentas.

„Twintigduizend pond in ruil voor de tekeningen."

Oom greep in zijn binnenzak en wierp de bruine enveloppe naar de Engelsman. Ik herkende de enveloppe en vol spanning wachtte ik af wat er nu zou gebeuren.

De man begon de enveloppe bedachtzaam en nauwkeurig open te scheuren. „U moet het me maar niet kwalijk nemen," zei hij vriendelijk, „we willen per slot van rekening waar voor ons geld."

„Als u dan maar opschiet," zei oom Arnold ongeduldig.

Toen hij zag dat de Engelsman een pakje schrijfpapier in zijn handen hield leek het alsof hij zijn zenuwen niet meer de baas was. Hij sloeg zijn handen voor zijn ogen.

„Wat...dat... dat... Zeg, Henk..."

Henk onderbrak zijn medebroeder in den boze: „Ik weet heel zeker dat we de goede enveloppe hadden. Het ding heeft de hele tijd onder jouw kussen gelegen."

„Heren," zei de Engelsman, „u kent ons standpunt: waar voor ons geld. Dit kunnen wij ook wel in Engeland krijgen en voor heel wat minder geld. Goedemorgen."

Ze draaiden zich waardig om en wilden zich verwijderen. Ze hadden echter buiten de revolver van oom Arnold gerekend. Hij richtte het wapen op de beide mannen en schreeuwde: „Geen verdachte bewegingen en handen omhoog!"

Ze keerden zich om en keken in het verhitte gezicht van oom. Ze hadden nog niets van hun waardigheid verloren.

„Ik moet het geld hebben," beet oom hun toe.

Voordat hij het had kunnen verhinderen gooide de man het pakje rustig de diepte in.

„Sorry. Liever zo dan anders," was het spottende commentaar.

Oom keek naar beneden. Maar één spijtige blik was voldoende om hem ervan te overtuigen dat het hopeloos was om daar nog op te rekenen. Hij draaide zich om en...

Met een ruk wendde hij de revolver een halve slag, zodat de loop in mijn richting wees. „Jij daar achter de struiken, sta op met je handen omhoog."

O, waarom had ik nou juist die gele trui aangetrokken? Ik probeerde hem nog om de tuin te leiden door me niet te bewegen. Maar toen hij zijn waarschuwing voor de tweede maal herhaalde, koos ik eieren voor mijn geld. Met een samengekrompen maag van angst stond ik op.

„Zo, zo," lijsde oom, „daar heb je waarachtig mijn neef ook." En scherper: „Wat weet jij van die tekeningen?"

Ik deed net alsof ik nog nooit van tekeningen had gehoord. En wonderlijk genoeg trapte hij erin.

De Engelsen hadden dit met groeiende verbazing gadegeslagen.

„Wat heeft dat allemaal te betekenen?" vroeg een van de twee.

Ik moest het hele verhaal van a tot en met z vertellen. Ik zorgde er echter wel voor dat het net leek alsof ik het voor het avontuur had gedaan. Zonder enige bijbedoeling.

In ooms brein had zich reeds een plan ontwikkeld.

„We moeten van hem gebruik maken. We beschouwen hem als gijzelaar. Geen tekeningen? Dan ook geen zoon. Als jullie begrijpen wat ik bedoel?"

De andere drie knikten nadrukkelijk en instemmend.

De hollende voetstappen kwamen steeds dichterbij.

Dat was een lelijke streep door mijn rekening. Want nu zou vader toch nog verplicht zijn om de tekeningen af te staan. Al mijn moeite was voor niets geweest.

Met de revolver beduidde oom dat ik naar de auto moest.

„En geen gebbetjes, hoor je?" zei hij dreigend.

Toen ik bij de auto stond, viel ik opeens tegen de kap. Ik begon te kreunen.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Henk sceptisch.

„Ik verga van de honger," jammerde ik. „Ik heb de hele dag nog geen hap eten door mijn keel gehad."

Op het moment dat oom zich „zorgzaam" over mij heen boog, gaf ik hem een schop en vluchtte. Zonder precies te weten waarheen. Ik hoorde net nog de kreet van oom Arnold. „Ga toch achter hem aan," schreeuwde hij tegen zijn vrienden.

Ik rende in het wilde weg zonder op of om te kijken. Plotseling doemde, links van mij, een oude, verlaten steengroeve op. Zonder aarzelen verdween ik de duisternis in. Na ongeveer honderd meter waagde ik het even uit te blazen. Hijgend en met trillende benen leunde ik tegen de rotswand aan. Het zweet liep in stromen van mijn voorhoofd af.

„Hier moet hij zijn," schreeuwde mijn oom duidelijk hoorbaar. Ze waren dus toch achter me aan gegaan. Ik ving het lugubere geluid van het ontgrendelen van een revolver op. Hollende voetstappen kwamen dichterbij.

„Ik moet verder," schoot het door mij heen, „ik moet véél verder." Steeds dieper holde ik de rots in. Het pad werd slechter en de lucht vochtiger en killer. Maar ik móést verder. Uit handen blijven van die kerels. Af en toe struikelde ik en bezeerde me lelijk aan uitstekende rotspunten. Ik had geen tijd om daar aandacht aan te besteden. Want de voetstappen kwamen dichterbij. Steeds dichterbij!

Op een gegeven moment kon ik niet meer verder. Voor mij doemde een massieve rotswand op. Hier was het einde van de gang. En nergens was een andere uitgang. Ik was gevangen.

Ineengedoken wachtte ik op mijn belagers. Ik hoorde nu zelfs het hijgen van oom Arnold. Twee vuurstralen, onmiddellijk gevolgd door twee scherpe knallen schoten vlak langs mij heen. De rotssplinters raakten mijn gezicht.

Opeens voelde ik nauwelijks merkbare trillingen. En daarop viel met donderend geraas het plafond vlak voor mijn voeten naar beneden. Ik hoorde een angstkreet; toen was alles stil.

Een wolk gruis omgaf mij. Ik hoestte, want ik kreeg het benauwd. Vlak voor mij bevond zich een rotsbarricade, zodat ik helemaal ingesloten zat. En als ik niet snel iets deed, kon het weleens gauw afgelopen zijn met mij.

Met mijn handen probeerde ik een gat in het puin te graven. Al gauw moest ik de pogingen staken; mijn handen begonnen pijn te doen en gingen helemaal stuk. Met een brok hout — gevonden tussen het puin en met moeite losgewrikt — zette ik de pogingen voort.

Het ging allemaal moeizaam, maar er ontstond toch duidelijk het begin van een gang. Hoe verder ik in het puin groef, hoe moeilijker het werk vorderde. Totdat ik niet meer verder kon, omdat de plank te klein was.

Naarstig zocht ik naar grotere planken. Maar ze waren of te zwaar of te licht. En zo moest ik werkeloos blijven zitten, totdat misschien een reddingsploeg zou komen.

De stilte had iets onheilspellends en ik had het gevoel alsof elk ogenblik weer iets kon gebeuren. Maar dan moest ik weg zijn. Daarom rende ik tegen de barricade op, twee keer, drie keer. Verder dan de helft kwam ik niet. Telkens viel ik naar beneden.

En toen gebeurde het weer. Langzaam begon het puin te glijden en botste met een donderend geraas tegen de rotswand op. Ik had me laten vallen en voelde nu hoe brokken steen en stuthout over me heen rolden. Versuft bleef ik liggen. Niet lang, want ik zag een kleine smalle opening tussen het plafond en de steenbarricade.

Dit was mijn enige kans en die moest ik niet onbenut laten. Weer rende ik tegen de puinheuvel op, die nu op een duin leek. Ik bereikte de top, waar ik hijgend bleef liggen voordat ik me aan de andere kant naar beneden liet rollen.

Ik voelde een scherpe pijn door mijn schouders trekken en daarop werd alles zwart voor mijn ogen.

Het eerste dat ik daarna zag was een heldere ziekenhuiskamer. Aan het voeteneind van mijn bed zat een zuster. Door het gekraak van het bed merkte ze dat ik weer bij was gekomen.

„Hallo," zei ze, „hoe gaat het ermee?"

„Gaat wel," kreunde ik, „maar hoe is het met mijn oom en zijn vriend?"

„Dat moet je niet aan mij vragen. Wacht, misschien heeft inspecteur Beynon wel een paar minuutjes voor je."

Een paar minuten later ging de deur weer open en de zuster kwam terug met. . . een van de Engelsen die de tekeningen hadden willen kopen.

„Maar. . . maar. . . hij is een misdadiger!" wilde ik schreeuwen. Ik kon niets anders uitbrengen dan een schor gepiep. De man lachte zachtjes en duwde mij een kaart in mijn hand. Ik zag een pasfoto waaronder getypt stond: Beynon, Adrian Anthony Ian. Inspecteur.

Ik was overtuigd én verbaasd.

„Hoe is het afgelopen met mijn oom en zijn vriend?" vroeg ik.

„Jouw oom?" Hij lachte weer. „Je bedoelt Lodewijk van Raalten (hij brak zijn tong bijna over de naam) en Hendrik Kopper? Wel, de laatste zit achter slot en grendel. En wat Van Raalten betreft, ik vrees dat die zijn leven heeft geëindigd onder het puin." Lange tijd was het stil.

„Wat was er eigenlijk nou precies aan de hand, mr. Beynon?"

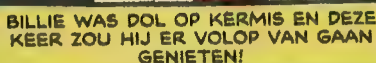
„Wel," zei A. A. I. Beynon, „die fabriek waar jouw vader werkt, was bezig met een of andere machine die belangrijk was voor de mijnindustrie. Ze zouden, wanneer ze klaar waren, er een aardig centje aan verdienen. Dat begreep een directeur van een Engelse machinefabriek ook. Op de een of andere manier had hij iets vernomen over de plannen. Door een detectivebureau liet hij de levensloop en de familieomstandigheden van het personeel van de fabriek in Holland nagaan. Zo stuitte hij op jouw vader. Er was een oom die vijfentwintig jaar niet in Holland was geweest, niet veel schreef en in Rhodesia woonde. Zijn plan ken je. Een vreemde voor jouw oom laten doorgaan, die dan de tekeningen moest stelen. En ze slaagden daar bijna ook nog in. Vanuit Engeland zouden twee mannen de tekeningen uit België halen. Het toeval wilde dat een van de twee mannen nog een kleine straf voor een of ander delict moest uitzitten. Wij grepen hem aan de grens en verhoorden hem. Tijdens zo'n verhoor heeft hij alles verteld. Hij hoopte zo zijn straf te ontlopen. Wij besloten om twee van onze mannen naar België te sturen, die dan het hele komplot moesten oprollen. Dat lukte bijna, totdat we die vellen schrijfpapier in de enveloppe vonden én jou achter de struiken. Het is allemaal gelukkig goed afgelopen."

Toen moest ik alles vertellen. Hoe ik erachter gekomen was dat hij mijn oom niet was? „In een van zijn brieven schreef hij, dat hij een litteken op zijn rug had. En zo'n litteken vond ik niet op de rug van. . . van. . . Van Raalten!" zei ik.

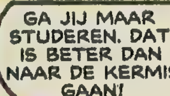

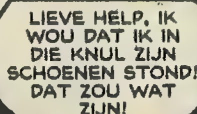
Billie Turf

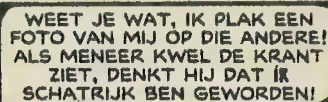
het dikste studentje ter wereld

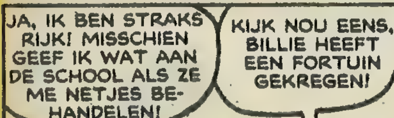

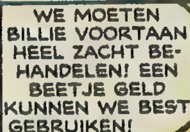

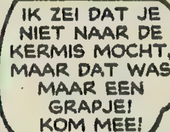

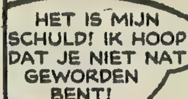

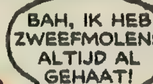

LATEN WE NU EEN RITJE MAKEN IN DE DRAAI-MOLEN!
DRAAIMOLENS HAAT IK OOK!
VEEL PLEZIER, BILLIE!

LAAT DIE OLIFANT UIT-STAPPEN! HIJ RUÏNEERT MIJN ZAAK!
HET IDEE WAS VAN ME-NEER KWEL!

LIEVE HELP, HIJ IS TE ZWAAR VOOR HET RAD!
REUZEN-RAD

BIJ DE BOTSAUTOOTJES WERD HET OOK NIKS!
HELP, IK ZAK ERDOOR!
JE ZULT DE SCHADE MOETEN BETALEN!
13
KRAK!

MAAK JE GEEN ZORGEN, BILLIE, IK BETAAL ALLE SCHADE! ER IS HIER OP DE KERMIS VAST WEL IETS, DAT JE WÉL LEUK VINDT!
JA, ALS IK MAAR WIST WAT!

HEB JE ZIN IN BALLEN-GOOIEN? IK BETAAL!
WEL NEE, DAT IS EEN FLAUW SPELLETJE!
AU!

MAAK DAT JULLIE WEGKOMEN, LUMMELS!
WE KUN-NEN BETER TERUGGAAN NAAR SCHOOL, BILLIE!

HOERA! DAAR STAAT DE KRAAM DIE IK ZOCHT!

GEEF ME ER NOG MAAR TWAALF! MIJN LERAAR BETAALT!
JE HEBT MIJN HELE VOORRAAD OPGEGETEN!
WARME WORST

BILLIE WAS TE MOE OM TERUG TE LOPEN...
BEDANKT VOOR DE FIJNE DAG, MENEER! ALS IK DAT FORTUIN KRIJG, ZAL IK AAN U DENKEN!
DAT IS WEL NODIG, WANT HET HEEFT HEEL WAT GEKOST VANDAAG!

BILLIE HEEFT U VOOR DE MAL GEHOU-DEN! HIJ HEEFT ZIJN FOTO OVER EEN ANDERE GEPLAKT!
WAT?! DUS HIJ HEEFT HELEMAAL GEEN FORTUIN TE VERWACHTEN!
-NIEUWS- MILJONAIR LAAT FORTUIN NA AAN ONBEKENDE SCHOOLJONGEN

KUNT U MIJ VLUG LATEN VER-DWIJNEN?
ALI BAZOEKI-TOVENAAR
LAAT MENSEN VERDWIJNEN

Kareltje Sprint

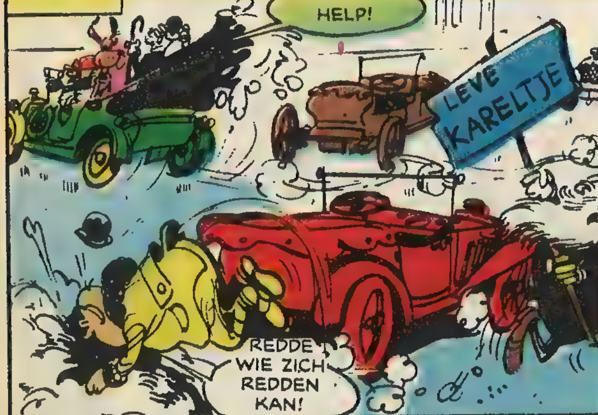

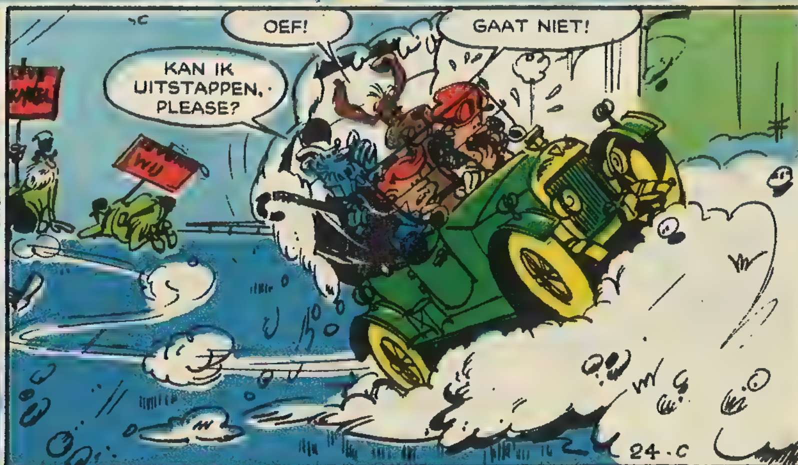
NA TIEN UUR RIJDEN MET EEN GEMIDDELDE SNELHEID VAN VEERTIG KILOMETER PER UUR BEREIKTEN ZE MILAAN!

KARELTJE VERGAT HELEMAAL, DAT SNEEUW GLAD IS...

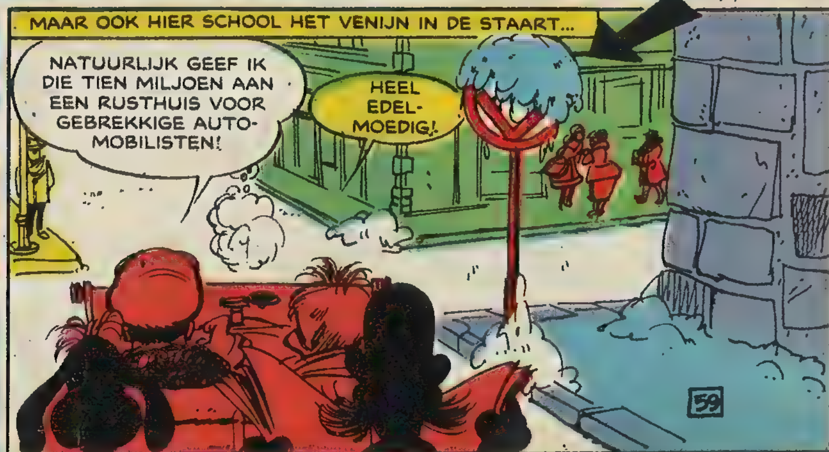

ONTDAAN VAN SNEEUW REED DE ITALIA IN TRIOMF NAAR HET CLUBGEBOUW VAN DE CLUB DER OUDE RIJBEWIJZEN. MEN VERONDERSTELDE DAT DE ONDERNEMING TEN EINDE WAS...

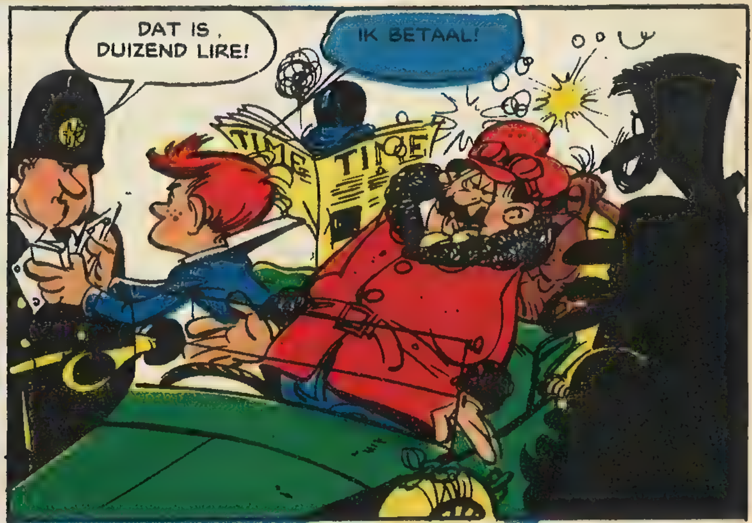
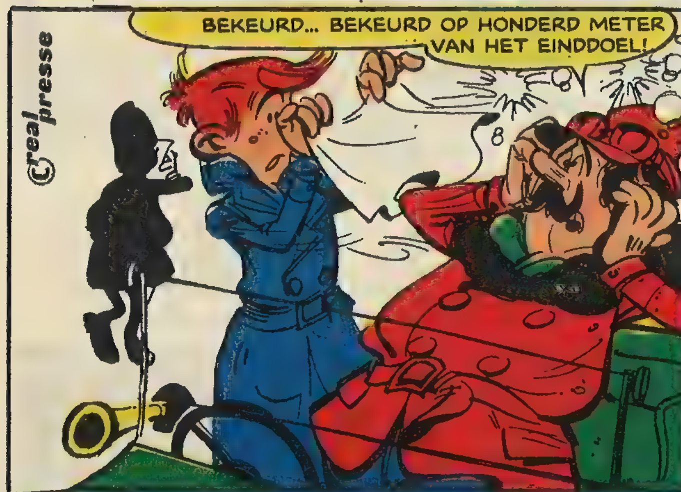

FIIIIIIIIII
?!
SHREC

BETAALT U AAN MIJ?
MAAR WAAROM?

OMDAT U EEN STRAAT BENT INGEREDEN WAAR EEN BORD STOP STAAT. U BENT DAARBIJ NIET GESTOPT, ZOALS STAAT VOORGESCHREVEN!

MAAR DIE WAARSCHUWING IS NIET TE ZIEN!
NIETS MEE TE MAKEN! BETAALT U?

DAT IS, DUIZEND LIRE!
IK BETAAL!
TIME
TIME

BEKEURD... BEKEURD OP HONDERD METER VAN HET EINDDOEL!
© real presse

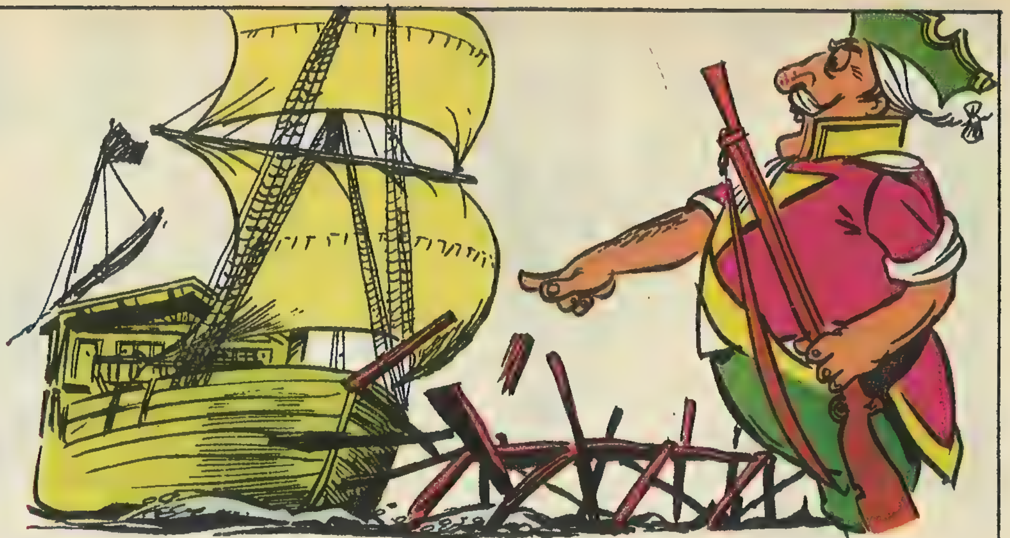
WAT ZEGT DE ONSTERFELIJKE DON QUICHOTTE? NIEMAND IS OVERWONNEN, DIE GOED GESTREDEN HEEFT!
MENEER, U HEBT EEN MORELE OVERWINNING BEHAALD!

ENIGE UREN LATER IN KWARANTA'S HUIS...
HOE GAAT HET MET HEM, DOKTER?
NIETS ERNSTIGS, HOOP IK?
SCHEELT HEM NOG IETS ANDERS?
EEN LICHTE INZINKING. OVERMORGEN IS HIJ WEER BETER!

BESTE VRIEND, DE CLUB DER OUDE RIJBEWIJZEN HEEFT U, ALS TEKEN VAN WAARDERING VOOR UW PRESTATIE, BENOEMD TOT VICE-PRESIDENT VOOR HET LEVEN!
DANK U!
GO.

Freek en Frank

HET SCHIP VAN ADMIRAAL BOEM, MET AAN BOORD DE DRIE ZEEROVERS, HAD DE THUISHAVEN BEREIKT...

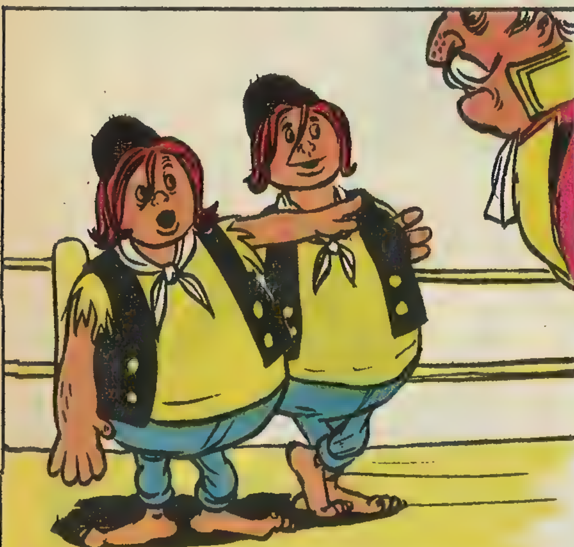
HELAAS HADDEN FREEK EN FRANK NIET VEEL GELUK. WANT WIE STOND DAAR NAAR DE RAVAGE TE KIJKEN, DIE ZE BIJ HUN ONFORTUINLIJKE LANDING HADDEN AANGERICHT? DE POORTWACHTER! EN AAN HEM HADDEN ZE NU NIET BEPAALD PRETTIGE HERINNERINGEN!

IN LOOPPAS SPOEDDE DE DIENAAR VAN DE WET ZICH NAAR DE PLAATS DES ONHEILS, WAAR HET NOG STEEDS KRAAKTE EN KREUNDE, TELKENS ALS DE BOEG VAN HET SCHIP ZICH DIEPER IN HET HOUT VAN DE STEIGER BOORDE.

VERBIJSTERD EN MET EEN GEZICHT, DAT WIT ZAG VAN WOEDE, BEKEEK HIJ DE BROKKEN.

FREEK EN FRANK, NOG VOL VAN DE GEWELDIGE OVERWINNING, DIE ZE OP DE ZEEROVERS HADDEN BEHAALD, BEGONNEN METEEN AAN HUN VERHAAL.

MAAR VOOR ZE GOED EN WEL EEN PAAR WOORDEN HADDEN KUNNEN UITBRENGEN, VOELDEN ZE ZICH ONZACHT IN DE KRAAG GEGREPEN EN WERDEN DE TWEE ONTHUTSTE JONGENS NAAR HET RUIM GESLEURD.

DAT GING HEEL WAT VLUGGER DAN NORMAAL.
HUN VOETEN KONDEN HEN NIET BIJHOUDEN EN MET EEN STEVIGE SMAK
BELANDDEN ZE OP DE PLANKEN VLOER VAN HET RUIM.

ADMIRAAL BOEM, DIE VAN HET INCIDENT NIETS GE-
MERKT HAD, WILDE DE GEVANGEN ZEEROVERS MAAR
METEEN AAN HET WETTIG GEZAG OVERDRAGEN.

MAAR DE BOEVEN HADDEN AL LANG IN DE GATEN,
DAT DE POORTWACHTER NOU NIET BEPAALD
IN EEN GUNSTIGE STEMMING VERKEERDE.

„KOLONEL," FLUISTERDE DE VOORSTE ZEEROVER TEGEN DE
POORTWACHTER, „DIE KERELS DAAR HEBBEN ONS OP ZEE
OVERVALLEN EN ONZE KLEREN AANGETROKKEN!"

„EN NU BEWEREN ZIJ, DAT WIJ HÉN HEBBEN
OVERVALLEN, SNAPT U?" JA, JA, DE
POORTWACHTER SNAPTE HET ALLEMAAL BEST.
OPEENS ZAG HIJ IETS VERDACHTS...

POLLIE en OLIVIER

Avontuur in Spanje

DOOR DAVID SCOTT DANIELL

TEKENINGEN VAN HERMAN GIESEN

KORTE INHOUD: *De Spaanse stad Albencia met een garnizoen van een bataljon Engelsen wordt belegerd door drie bataljons Franse infanterie van het leger van Napoleon. In de stad bevinden zich ook Olivier Crow, leerling-tamboer, sergeant Trott met zijn dochtertje Pollie en soldaat Pilchard. De toestand is ernstig. Pollie en Olivier sluipen door de vijandelijke linies om hulp te halen. In het gebied van de vijand ontmoeten ze sergeant Trott en soldaat Pilchard, die door de Fransen gevangengenomen zijn. Ze bevrijden hen. Onderweg zien ze een lege koets staan. Ze ontwapenen de eigenaar en gaan er met de koets vandoor. De eigenaar van de koets blijkt een Engels generaal te zijn. Later worden ze gevangengenomen door Franse cavaleristen.*

★★★

HOOFDSTUK VI

Het hangt aan de muur en het is dik...

Kapitein du Clos had enorm veel leedvermaak, nu de vier gevangenen daar zo verslagen voor hem stonden. Hij grinnikte en draaide de punten van zijn snor op, terwijl hij het droevige groepje bekeek.

Opeens slaakte een van de Franse soldaten een waarschuwingskreet. De vier Britse lichte dragonders waren

over de muur gesprongen en kwamen nu in galop op hen af, met getrokken sabel!

Toen gebeurden er een heleboel dingen tegelijk... Er werden op scherpe toon bevelen gegeven in het Frans, iemand schreeuwde iets in het Engels, men hoorde hevig hoefgetrappel en het snerpend geluid van zwaarden die uit de schede werden getrokken. De Franse ruiters weken uiteen, galoppeerden ongeveer vijftig meter weg en drongen daarna met een knappe manoeuvre weer op naar de Engelsen.

„Naar rechts, lichte dragonders!" schreeuwde soldaat Pilchard, die helemaal in het schouwspel opging. „Goed zo, dat is prachtig!"

De Britse cavaleristen hadden nu op hun beurt een keurige manoeuvre uitgevoerd. De ruiters hadden zich in twee partijen verdeeld, zodat ze de vijand nu aan beide flanken konden aanvallen.

„Fantastisch, werkelijk fantastisch!" riep sergeant Trott. „O, pas op, sergeant, pas op!"

„De paarden zijn al net zo slim als de ruiters," zei Olivier. Ze stonden zo geboeid te kijken, dat ze hun eigen penibele toestand totaal vergaten, totdat Pollie hen er weer aan herinnerde. Ze pakte haar vader bij de arm en zei opgewonden: „Kom nu vlug mee! Dat is onze kans! De koets staat nog steeds onbeheerd op de weg!"

Ze renden weer over het veld, klauterden vliegensvlug over de muur en in minder dan geen tijd zat soldaat Pilchard op de bok van het rijtuig met de teugels in de hand. Sergeant Trott en Pollie klommen in de koets en Olivier ging naast soldaat Pilchard op de bok zitten. Pilchard liet de zweep knallen en klakte met de tong, de paarden gingen er vandoor en het rijtuig hobbelde over de weg.

De Britse en Franse ruiters galoppeerden nog steeds heen en weer; nu eens waren de Engelsen in de aanval en dan weer de Fransen. Ze hadden het er zo druk mee te proberen elkaar te vlug af te zijn, dat geen van de beide partijen nog aan gevangenen dacht...

„Papa, waar gaan we eigenlijk naar toe?" wilde Pollie weten.

„Waar we naar toe gaan, ja, dat weet ik zelf nog niet eens! In ieder geval naar een plaats waar kapitein du Clos en de generaal ons niet te pakken kunnen krijgen. Er is één plek, waar ik op het ogenblik het allerliefst zou willen zijn, en dat is bij de mannen van onze compagnie in Albencia. Als je in nood zit, dan zijn dat toch eigenlijk wel je enige vrienden."

„Maar, papa, we rijden op het ogenblik zo hard als we kunnen in de tegenovergestelde richting, we komen hoe langer hoe verder van Albencia vandaan!" zei Pollie vertwijfeld.

„Ik weet niet meer wat ik doen moet en wat ik zeggen moet," zei de mismoedige sergeant. „Een voerzak over het hoofd van de generaal! Ik word vast gedegradeerd, dat zul je zien! Ze maken weer een gewoon soldaat van me! Soldaat Trott! Stel je dat toch eens voor!"

Pollie liet haar hand in die van haar vader glijden. „Trek je er maar niets van aan, papa. Ik ben er ook nog altijd!"

„Pollie, dat is waar ook! We hebben het aldoor zo druk gehad, dat ik helemaal vergeten was je te vragen, hoe jij eigenlijk de stad uit gekomen bent. Waarom ben jij met Olivier meegegaan, en niet die jonge tamboer? Wat is er met hem gebeurd?"

Pollie lachte. „O ja, die arme Ginger! Die zal nu wel erg kwaad op mij zijn. Dat moet ik eerst weer goedmaken, als we in Albencia zijn. Ziet u, papa, ik kon Olivier toch niet alleen zo'n gevaarlijke tocht laten maken!"

„O nee, kon je dat niet?"

„Nee, natuurlijk niet. Ik moest iets doen en u zult moeten toegeven dat ik een heel slimme list had bedacht."

Ze vertelde haar vader, hoe alles gegaan was. Sergeant Trott staarde haar met grote ogen aan en maakte allerlei verbaasde en afkeurende geluiden.

„Maar, Pollie," zei hij tenslotte, toen ze uitgepraat was, „dat had je toch nooit mogen doen! Je bent al precies zo, als je lieve moeder was — God hebbe haar ziel — koppig en dwars, en je hebt geen respect voor wat fatsoenlijk en behoorlijk is."

„Ja, papa, maar bedenk eens even hoe u in de knoei gezeten zou hebben, als ik niet gekomen was!"

„Dat is allemaal goed en wel," bromde hij, „maar zo'n gevaarlijke militaire operatie is toch niets voor een keurig meisje zoals jij!"

„O, jawel, hoor! Hee, wat zou daar aan de hand zijn?"

Er werd op het dak van het rijtuig geklopt. De sergeant keek uit het raampje. Olivier wees naar links, naar de velden die achter hen lagen, en soldaat Pilchard wees in de andere richting. Aan de ene kant kwamen in volle galop de lichte dragonders aan en aan de andere kant hadden de Fransen de achtervolging van de koets ingezet!

„Dat is helemaal fraai!" zei Pilchard en hij liet de zweep knallen bij de oren van de paarden. „Nu worden we zowel door de Britse als door de Franse cavalerie opgejaagd."

De beide groepen hadden hun ge-

„Naar rechts, lichte dragonders!" schreeuwde soldaat Pilchard, die helemaal in het schouwspel opging.

vecht gestaakt en schenen allebei van plan te zijn de gevangenen weer te pakken te krijgen.

Ze naderden de koets vrij snel. Voor de vluchtelingen verrees nu de poort van een ommuurde stad. Het was nu maar de vraag of de koets bij de poort zou zijn, voordat ze door de achtervolgers zouden zijn ingehaald, hetzij door de Fransen, hetzij door de Engelsen. Soldaat Pilchard stond als een wagenmenner op de bok. Hij liet de zweep onophoudelijk knallen en hij slaakte vervaarlijke kreten om de paarden aan te moedigen, die voortgaloppeerden over de hobbelige weg. Van de linkerkant klonken allerlei uitroepen in het Engels en van rechts hoorde men kreten en gegil in het Frans. Voetgangers schoten verschrikt opzij toen de koets voorbijvloog; een karretje dat door een ezel getrokken werd, kantelde; kippen vlogen alle kanten op en twee honden van een vuilnisbakkeras renden met de staart tussen de poten voor de galopperende paarden en de hossende koets uit.

Met nauwelijks een paar meter voorsprong en met een oorverdovend lawaai van trappelende paarden en geschreeuw achter zich schoten de vluchtelingen door de poort van de stad.

Olivier keek achterom en zag dat de Britse en de Franse cavaleristen opnieuw de sabels getrokken hadden en dat ze te midden van schuddende paardehoofden en zwaaiende armen hun gevecht hadden hervat!

„Ze zullen ons zo dadelijk wel weer achternakomen," riep hij. „Wij kunnen beter uitstappen en ons hier ergens verbergen."

„Dat is een goed idee, Olivier," zei sergeant Trott. Hij trok aan de teugels en toen de opgewonden paarden genoeg vaart hadden geminderd, sprongen Olivier en soldaat Pilchard van de bok af. De deuren van de koets werden opengegooid en sergeant Trott en Pollie sprongen er als hazen uit. De koets reed onbemand door, terwijl de open deuren heen en weer zwaaiden. De verschrikte burgers weken angstig alle kanten uit.

Olivier probeerde eens of hij de grendel kon verschuiven van een roestige oude poort, die in een hoge muur zat waarachter zich een tuin bevond. Nadat hem dit was gelukt, duwde hij de poort open en ze renden erdoorheen. Zo snel als mogelijk was verschuilden ze zich allemaal tussen de struiken van de verwaarloosde en met onkruid overwoekerde tuin. Direct daarna hoorden ze paarden voorbijgalopperen, maar of dat nu de Fransen, de Britten of allebei waren konden ze niet horen.

„Wat doen we nu?" vroeg Pollie.

Olivier stond het huis te bekijken dat achter hen lag; een groot haveloos gebouw, waarvan de blinden gesloten waren.

„Op de eerste verdieping is een raam kapot," zei hij. „Ik geloof dat ik daar bij die klimop wel omhoog kan klimmen en dan probeer ik binnen te komen."

Na wat heen-en-weer-gepraat werd het plan van Olivier aangenomen. Hij kon zich gemakkelijk aan de dikke klimopstruiken naar boven trekken. Hij stak zijn hand door de gebroken ruit en deed aan de binnenkant het raam open. Toen klauterde hij naar binnen. Een paar minuten later hoorden ze het geknars van roestige grendels en toen ging de voordeur open.

Olivier stond in de deuropening.

Met nauwelijks een paar meter voorsprong en met een oorverdovend lawaai van trappelende paarden en geschreeuw achter zich schoten de vluchtelingen door de poort van de stad.

„Wees zo goed mijn nederige woning te betreden, dame en heren," zei hij.

„Met genoegen, edele heer," spotte soldaat Pilchard, die eveneens een hoffelijke buiging maakte.

Binnen in het huis hing een muffe lucht en het was er erg donker, omdat de blinden gesloten waren. Ze liepen op de tast door de gang, tot ze bij een deur kwamen, die ze opendeden. Soldaat Pilchard haalde zijn tondeldoos te voorschijn en bij de vonken daarvan zagen ze dat ze zich in een gemeubileerde kamer bevonden.

„Hier hebben we in ieder geval stoelen," zei sergeant Trott tevreden en hij liet zich dankbaar in een van de fauteuils vallen. „En we hebben vier muren om ons heen en een dak boven ons hoofd. Dus, mijn liefje, wat willen jullie nog meer! Ik zou nu ook nog water en zeep willen hebben, en een handdoek!"

„Een scheermes zou ook geen overbodige luxe voor u zijn, papa," zei Pollie.

De sergeant en soldaat Pilchard wreven zich eens over de kin, die met ruwe baardstoppels was begroeid.

„Een hap eten zou ook niet gek zijn," vulde Olivier aan.

„Laten we nu eerst eens overleggen wat ons te doen staat," zei Pilchard.

Plotseling hoorden ze een soort geschuifel en een snuffelend geluid. Ze bleven allemaal doodstil staan luisteren. Het gesnuffel kwam dichterbij met een diep, dreigend gegrom, dat al gauw overging in een grauw. Pollie gilde van schrik toen ze een enorm groot beest op hen af zag springen. Een grote bek hapte naar hun kuiten. Ze probeerden een veilig heenkomen te vinden en botsten tegen stoelen en tafels aan. Ze zochten allemaal een plek, waar ze buiten het bereik van de scherpe tanden zouden zijn.

De sergeant sprong zo hoog als hij nooit van zijn leven gesprongen had en greep een paar horens vast die in een schild aan de muur hingen. Soldaat Pilchard maakte ook een enorme sprong en hing aan een boekenplank. Pollie hield zich vast aan de bovenkant van een groot schilderij en Olivier, die al een poos als een kip zonder kop door de donkere kamer had gehold, kreeg de bovenrand van de deur te pakken.

De hond rende hijgend heen en weer en sprong steeds hoog op om hen in de benen te kunnen bijten.

„Hij is braaf!" zei Pollie. „Brave hond, lieve hond!"

Toen kreeg de hond een van haar schoenen te pakken en begon er luid grommend hevig aan te trekken.

„Ik kan me haast niet meer vasthouden," kreunde sergeant Trott.

„Stil!" waarschuwde Olivier, „daar komt iemand aan!"

Ze hoorden een mannenstem. „Flits! Flits, ouwe jongen, waar ben je? Flits!"

Een helder lichtje kwam steeds dichterbij en even later werd de kamer beschenen door drie kaarsen in een kandelaar die werd vastgehouden door een man van middelbare leeftijd.

De sergeant sprong zo hoog als hij nooit van zijn leven gesprongen had en greep een paar horens vast die in een schild aan de muur hingen.

Hij was gekleed in een mosterdkleurige jas en een grijze broek. Hij droeg in zijn andere hand een buks. De hond was kwispelstaartend op zijn baas toegelopen en sprong toen weer opgewonden naar de benen van zijn slachtoffers, alsof hij zijn baas wilde laten zien wat hij ontdekt had.

De man zette de kandelaar op een tafel en keek naar de vier vluchtelingen. Toen schoof hij de grendel van zijn buks terug en richtte het wapen op sergeant Trott.

„Roep die hond bij u, meneer, roep hem toch bij u," riep de sergeant.

„Wel heb ik van mijn leven!" zei de man, „wat een koddig gezicht! Wat doet u hier, als ik vragen mag?"

„Als u uw hond wilt kalmeren, dan zullen wij het u uitleggen," zei Trott.

„Lieve help, u bent Engelsman! Flits, je bent braaf, ga nu maar weer liggen."

De hond gehoorzaamde en één voor één sprongen ze naar beneden. Sergeant Trott vertelde de man wie zij waren. De vreemde heer maakte een buiging. „Aangenaam, mijn naam is Alexander Catchpole. Ik ben geboren in Norwich, maar ik woon nu al jarenlang in Spanje. Ik ben koopman. Maar zegt u me eens, waarom hangt u als rijpe pruimen aan de muren van mijn kamer? Hoort dat bij de een of andere geheime opdracht?"

„We zijn op de vlucht voor de Fransen, meneer," vertelde soldaat Pilchard.

„De Franse cavalerie zat ons vlak op de hielen," voegde sergeant Trott eraan toe. „We waren gevangengenomen, toen zijn we ontsnapt, moesten ons verbergen en zo zijn we hier terechtgekomen."

„O, dan is er verder niets aan de hand! Nog geen vijftien kilometer hier vandaan is een Brits regiment gelegerd. Ik zal ervoor zorgen, dat u daar direct naar toe gebracht wordt."

Sergeant Trott beet zich een beetje zenuwachtig op de lippen. „Het toeval wil," zei hij, „dat wij ook op de vlucht zijn voor het Britse leger."

Nu keek meneer Catchpole wat ernstiger.

„O, ik begrijp het al! Zeker gedeserteerd, hè?"

„Nee, meneer, geen sprake van. Ziet u... Och, Pollie, vertel jij het maar!"

Pollie lag op de knieën op de grond, naast de hond, en wreef hem liefkozend over zijn buik. De hond lag op de rug met alle vier zijn poten in de lucht. Hij had de ogen halfdicht van verrukking.

Wordt vervolgd

HUMOR

▲ „Is zo'n elektronische rekenmachine erg duur, papa?"

„Hee, wacht even! Ik heb hier nog wat kleingeld!" ▼

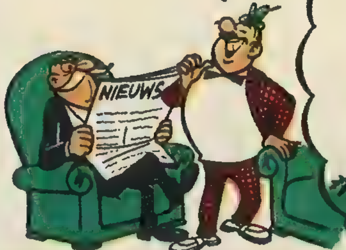

BILL BLUFFER

HIJ IS 'S WERELDS GROOTSTE OPSCHEPPER!

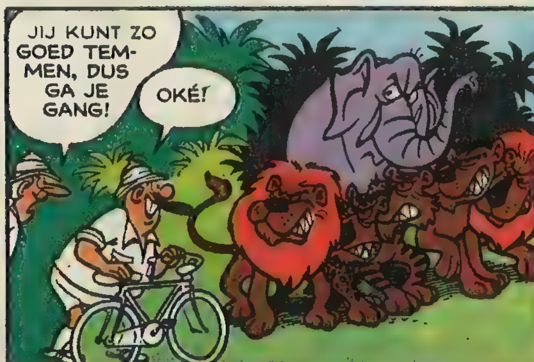

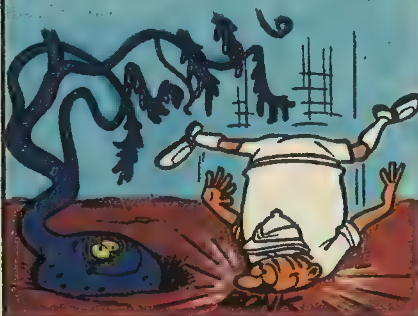

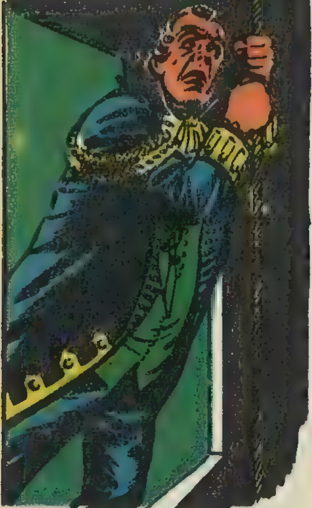

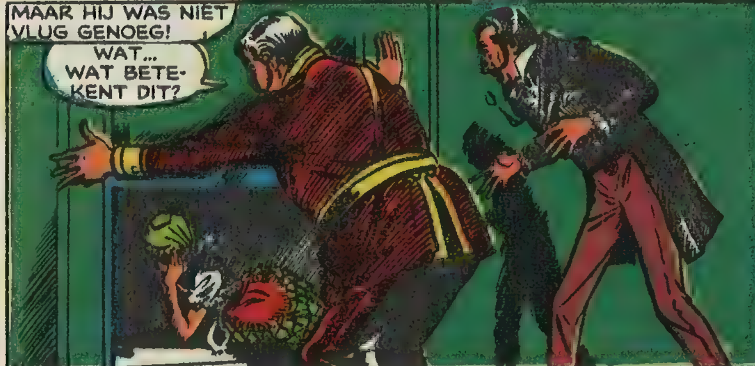
PRINSES BELINDA VAN RUVENIA HAD DE GEWOONTE VIA EEN GOEDERENLIFT UIT HAAR KAMER TE ONTSNAPPEN, MAAR OP EEN KEER STOPTE DE LIFT ONDERWEG EN HOORDE ZE EEN HEEL VREEMD GESPREK...

Prinses

Ondeugd

BELINDA WIST DAT HAAR ZUS SOPHIA EN HAAR OOM JOSEF DE GRAAF VERTROUWDEN.

IK WEET ZEKER, DAT HET EEN RAMP VOOR RUVENIA WORDT ALS DIT HUWELIJK DOORGAAT.

IN HET PALEIS BEGON JUIST HET STAATSIEDINER TER ERE VAN PRINS KRAUTZ...

SOPHIA EN KRAUTZ GINGEN GEARMD NAAR BINNEN...

INTUSSEN VROEG GRAAF FALSTEIN AAN RUDOLF:

HEB JIJ EEN BOERENMEISJE IN DE GOEDERENLIFT GEZIEN?

NEE, EXCELLENTIE!

HET WAS EEN PRINSES!

WAAROM ZAT DAT KIND IN DIE LIFT EN WAT HEEFT ZE GEHOORD?

U ALS POLITIEMAN HEBT NATUURLIJK GEZIEN DAT ZE EEN GROENE JURK DROEG! ZOEK HAAR!

EN EEN BEETJE VLUG!

EEN GROENE... JA, EXCELLENTIE!

INTUSSEN ZAT BELINDA IN CAFÉ BLAUHAUS EN KEEK NAAR DE DANSERS.

IK WED DAT HET BIJ HET STAATSIEDINER OP HET PALEIS NIET HALF ZO GEZELLIG IS ALS HIER!

NA LANG NADENKEN KWAM BELINDA TOT EEN BESLUIT...

HET ENIGE DAT IK KAN DOEN IS: RRINS KRAUTZ HET LEVEN ZÓ ZUUR MAKEN, DAT HIJ VAN ZIJN TROUWPLANNEN AFZIET!

BELINDA STOND OP EN GING NAAR BUITEN. MAAR OP STRAAT...

WAT DOET KOLONEL BOMBERG NOU?

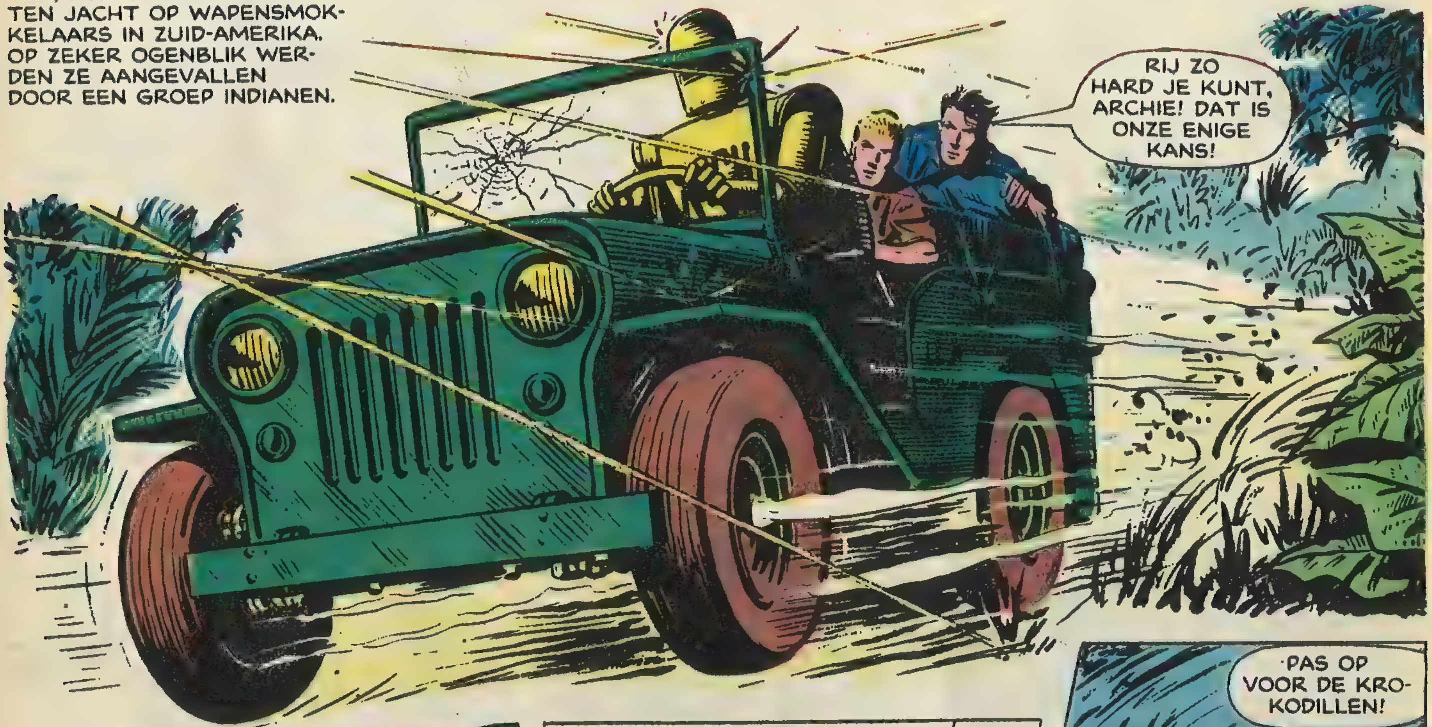
HAAR OGEN SCHOTEN VUUR. ZE KON DE POLITIECOMMISSARIS NIET UITSTAAN!

ZE WIST NIET DAT KOLONEL BOMBERG **HAAR** ZOCHT - HET MEISJE MET DE GROENE JURK!

DAAR ZAL IK EEN STOKJE VOOR STEKEN!

ZE KON OOK NIET RADEN WAT HET GEVOLG VAN HAAR DADEN ZOU ZIJN!

DE MAN VAN STAAL

INTUSSEN DREIGDE ER VOOR DE VRIENDEN NIEUW GEVAAR.
TED, DE KROKODILLEN!
WACHT, IK HEB EEN IDEE!

VLUG BRACHT TED ARCHIE IN ACTIE.
TIL OP DAT BEEST! WE ZULLEN DIE INDIANEN EENS VERRASSEN!

ARCHIE WIERP HET MONSTER VAN ZICH AF.

MOOI ZO! DAAR HEBBEN ZE NIET VAN TERUG!

DE ANDERE KROKODILLEN GINGEN ER NU OOK VANDOOR.
NU HEBBEN WE GEEN MUNITIE MEER!

DODELIJK GESCHROKKEN VLUCHTTEN DE INDIANEN WEG.
LATEN WE HOPEN DAT NIEMAND GEGREPEN WORDT!

EVEN LATER KWAMEN DE INDIANEN OPNIEUW OPZETTEN.
VLUG, ARCHIE, GEBRUIK DE VOEDSELVOORRAAD MAAR ALS MUNITIE!

ARCHIE DEED ZIJN BEST, MAAR HET LEEK HOPELOOS.
DAAR ZIJN ZE NIET BANG VOOR. NOG EVEN EN ZE KOMEN OP ONS AF!

MAAR OPEENS GEBEURDE ER IETS...
ZE HOUDEN OP MET SCHIETEN!

DE LEIDER WEES OP ENKELE REUSACHTIGE VOETAFDRUKKEN IN DE BODEM.
DAAR!

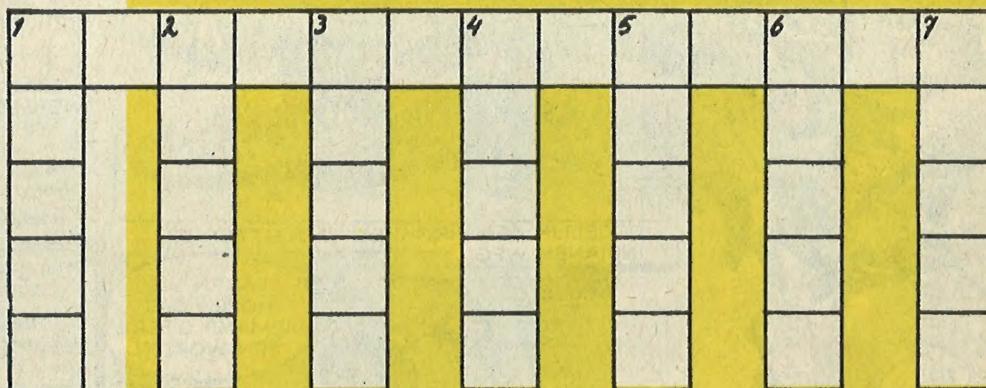

PANISCHE ANGST GREEP DE INDIANEN AAN.
DE DUIVELSE REUS SLUIPT DOOR DE JUNGLE! HIJ ZAL ONS VERSLINDEN!

Wie puzzelt er mee?

Kamraadsel

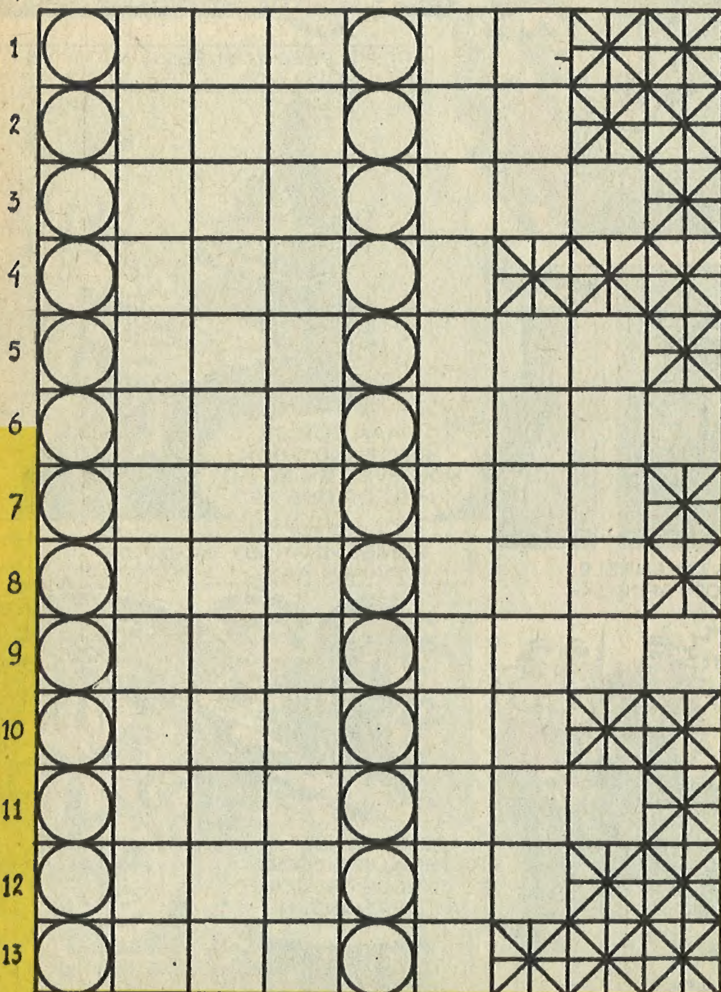
Op de bovenkant van deze kam moet de naam van een plaats in Friesland komen te staan. Je begint met de woorden in te vullen op de tanden van de kam. De omschrijvingen staan hiernaast. Als je klaar bent, moet je de zeven letters, die je dan al hebt, aanvullen met nog zes letters, zodat er een plaatsnaam van 13 letters te voorschijn komt.

1 Zuivelprodukt
2 Binnenste van een ei
3 Hete waterdamp
4 Verdieping van een huis
5 Warm jaargetijde
6 Gedeelte van een etmaal dat tussen dag en nacht ligt
7 Hoeveelheid kleine kiezelstenen

EEN-WOORD-REBUS

OPLOSSING VAN DE PUZZEL UIT HET VORIGE NUMMER

KRUISWOORDPUZZEL

Z	E	E	L	T		K	O	N	IJ	N
O		L		E	E	R		IJ		O
M	O	F		K	E	I		L	E	O
E			T	E	G	E	L			R
R	O	Z	IJ	N		K	O	O	R	D
	R	O	G				T	O	E	
W	E	N	E	N		R	U	I	N	E
E			R	IJ	L	E	S			I
Z	I	N		V	A	N		D	I	K
E		A		E	S	T		A		E
L	I	T	E	R		E	N	K	E	L

INVUL-PUZZEL

In de cirkelvakjes moet een spreekwoord komen te staan, dat je van boven naar beneden gaande moet kunnen lezen. Je kunt het vinden door op de horizontale rijen de hieronder gevraagde dertien woorden in te vullen.

1 Wagenvoerder
2 Horizon
3 Slaapmeubel
4 Hetzelfde
5 Dagwijzer
6 Kwaadspreker
7 Ook
8 Onderhuur
9 Ellende
10 Hocus-pocus
11 Internationale padvindersbijeenkomst
12 In ernst
13 Doen kinderen graag

DE GOUDEN STAD

MANDY WILSON EN HAAR BROER KEN VERRICHTTEN OP KRETA NASPEURINGEN NAAR HET WEL EN WEE VAN PRINSES ELVIRA, EENS HEERSERES OVER DE STAD VADRA. KEN EN ZIJN VRIEND PROFESSOR TAMBLIN MEENDEN DAT DE PRINSES OMGEKOMEN WAS, MAAR MANDY WAS EEN ANDERE MENING TOEGEDAAN.

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 25 cent. Losse nummers: 35 cent.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.
Bij betaling van abonnementsgeld: postrekening 682400 t.n.v. Sjors van de Rebellenclub, Haarlem. A.u.b. vermelden: abonnement per post of per bezorger.